

Sygn. akt II Ka 858/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale prokuratora Iwony Filimoniuk

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2022 r.

sprawy **M. M.**

oskarżonego z art. 178 a §4kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 24 czerwca 2021 r. sygn. akt II K 713/20

I. utrzymuje wyrok w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 140 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 858/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 24 czerwca 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 713/20;

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Obraza przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie:</p> <p>- art. 178 § 4 kk, poprzez jego błędne zastosowanie, w sytuacji, gdy z informacji uzyskanej z karty karnej oskarżonego wynika jednoznacznie, że jego uprzednie skazanie uległo już zatarciu w związku z czym był on w chwili wyrokowania osobą niekaraną, tym samym kierowanie się przez Sąd Rejonowy błędnymi przesłankami przy uwzględnieniu kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu a/o i uznaniu, że obowiązujący w stosunku do niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych uzasadnia zastosowanie względem niego tego przepisu;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut wywiedziony przez obrońcę oskarżonego okazał się niezasadny.		

Na gruncie przedmiotowej sprawy nie budzi wątpliwości, iż z karty karnej oskarżonego jednoznacznie wynika, że jego uprzednie skazanie w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym w Siedlcach pod sygn. akt II K 662/18 uległo zatarciu. Na okoliczność tę powołał się nie tylko skarżący, lecz przede wszystkim organ sądowy w treści pisemnych motywów do zaskarżonego orzeczenia. Pewne obiekcje ze strony obrony budzi zaś możliwość sięgnięcia po przepis z art. 178a § 4 kk i przyjęcie go za podstawę skazania właśnie w sytuacji, gdy uprzednie skazanie uległo zatarciu. Pomimo, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w czasie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów, w ocenie apelującego trudno (...) przyjąć, aby ściśle połączony z tym skazaniem (zartartym) zakaz prowadzenia pojazdów wywoływać miał w stosunku do M. M. dolegliwość równoznaczną z brakiem jego zatarcia. Tymczasem, przekonania tego typu stanowią dowolną i niewątpliwie intencjonalną interpretację wzmiankowanego przepisu.

Jak słusznie bowiem zauważył Sąd merytoryczny, a co skarżący zdawał się zupełnie zignorować w swym dość lakonicznym w swojej formie środku zaskarżenia, przepis art. 178a § 4 kk cechuje niejednorodny charakter normatywny: pierwsza jego część określa instytucję nadzwyczajnego obostrzenia kary, a druga część – typ czynu zabronionego, okoliczności w nim wskazane związane są bowiem ściśle z oceną społecznej szkodliwości czynu sprawcy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia

2012 roku, wydane w sprawie o sygn. akt I KZP 22/11). Ustawodawca wprowadził zatem nowy typ kwalifikowany przez wskazanie wariantowo określonych znamion kwalifikujących, przy czym dla przyjęcia surowszej odpowiedzialności sprawcy wystarczającym jest, ażeby ten swoim działaniem wypełnił znamiona jednego z nich. O takim, a nie innym zamyśle legislacyjny świadczy chociażby budowa językowa rozpatrywanego przepisu, który skonstruowany został w sposób alternatywny. I o ile pierwszy przypadek stanowi recydywę ogólną jednorodną, gdzie znamieniem wpływającym na zwiększenie zagrożenia karą jest uprzednie prawomocne skazanie za przestępstwo z art. 178a § 1 kk, niezależnie od tego, na jaką karę sprawca został skazany, czy była to kara bezwzględna, a jeśli tak – jaką część kary skazany odbył i rzeczywiście – wobec faktu, że przepis nie podaje tu żadnych terminów, należy przyjąć, że sprawca czynu z art. 178a § 4 kk będzie ponosił taką zaostrzoną odpowiedzialność do momentu zatarcia poprzedniego skazania, o tyle w dalszej części omawianej normy prawnej wskazano wprost - co znamienne z punktu widzenia sprawy niniejszej – że odpowiedzialność karną z przepisu art. 178a § 4 kk ponosi również sprawca, który dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo. Wobec powyższego, nie budzi wątpliwości, iż nie stanowi przeszkody do przyjęcia odpowiedzialności za przestępstwo z art. 178a § 4 kk zatarcie

w dacie wyrokowania skazania za przestępstwo, którego częścią było orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, jeżeli będący przedmiotem osądu czyn określony w art. 178a § 1 kk został popełniony w okresie obowiązywania tego zakazu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2019 roku, wydany w sprawie o sygn. akt V KK 364/18, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2020 roku, wydany w sprawie o sygn. akt V KK 580/19).

Z tego względu w ocenie Sądu Okręgowego kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu jest słuszna. Nie budzi wątpliwości, iż prowadząc w ruchu lądowym samochód osobowy i znajdując się wówczas w stanie nietrzeźwości w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego za przestępstwo z art. 178a §1 kk, wyczerpał on ustawowe znamiona czynu z art. 178a § 4 kk.

Wniosek

Wniosek obrońcy oskarżonego o zmianę kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu M. M. a/ o, poprzez przyjęcie, iż dopuścił się on swoim działaniem przestępstwa z art. 178a § 1 kk i na tej podstawie wymierzenie mu kary samoistnej grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych po 20 złotych każda, świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej oraz orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, ewentualnie o zmianę wyroku w zakresie orzeczonej

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

kary i wymierzenie M. M., przy zastosowaniu art. 37a kk, kary samoistnej grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych;		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec bezzasadności wywiedzionego zarzutu, na uwzględnienie nie zasłużył tak sformułowany wniosek apelacyjny.		
Lp.	Zarzut	
	Rażąca niewspółmierność kary wymierzonej M. M., polegającej na wymierzeniu mu kary 5 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji gdy przy uznaniu go za winnego sprawstwa przedmiotowego czynu zasadnym było, przy zastosowaniu art. 37 a kk, wymierzenie mu kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 30 złotych każda;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut okazał się pozbawiony zasadności. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż orzeczona wobec M. M. kara 5 miesięcy pozbawienia wolności w żadnym razie nie nosi cech rażącej niewspółmierności, a tylko tego rodzaju niewspółmierność mogłaby powodować, w myśl art. 438 pkt 4 kpk, wydanie orzeczenia reformatoryjnego. Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wówczas, jeżeli z punktu widzenia nie tylko sprawcy, ale i ogółu		

społeczeństwa, orzeczona kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, czyli niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza zatem znaczną dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw sądowego wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo.

Tymczasem, wymierzając oskarżonemu sankcję karną Sąd pierwszej instancji uwzględnił wszystkie dyrektywy, płynące z treści art. 53 kk, bacząc jednocześnie na wszelkie okoliczności dotyczące osoby sprawcy, a zatem zarówno te przemawiające na korzyść M. M., jak też te obciążające go, a także właściwie zważył stopień jego winy oraz społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Zasądzona kara jest jednocześnie odpowiednia do tego, by podziałać na oskarżonego powstrzymująco i uświadomić mu nieuchronność poniesienia odpowiedzialności karnej za kolejne naruszenie porządku prawnego. Nadto, jest to kara sprawiedliwa, która zachowuje właściwe proporcje pomiędzy funkcją represyjną i wychowawczą, a w szczególności winna przyczynić się do uświadomienia oskarżonemu naganności prezentowanych przezeń zachowań oraz uczynić zadość społecznemu poczuciu

sprawiedliwości dowodząc braku bezkarności dla tego typu incydentów.

Prawidłowych ustaleń Sądu Rejonowego co do konieczności zastosowania względem oskarżonego kary izolacyjnej w wymiarze 5 miesięcy, nie zdołały podważyć głoślowne przekonania obrońcy, jakoby kary o charakterze wolnościowym były wystarczające by spełnić swe ustawowe cele w odniesieniu do osoby oskarżonego. Wprawdzie, każdorazowo Sąd wymierzając karę winien mieć na względzie wszystkie dyrektywy sądowego wymiaru kary, a zatem również te o charakterze szczególnym, do których zalicza się przywołana przez skarżącego regulacja określana mianem prymatu kar wolnościowych, bowiem istotnie omawiany przepis stanowi, iż w sytuacji, gdy ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, Sąd może zamiast tej kary orzec grzywnę albo karę ograniczenia wolności, o której mowa w art. 34 § 1a pkt 1 lub 4, jednakże analizując tę materię nie należy tracić z pola widzenia, iż rzeczona instytucja ma charakter wyjątkowy, a jej istotę stanowi pozbawione wątpliwości uznanie, że w danej sprawie kary o charakterze nieizolacyjnym stanowią wystarczającą dolegliwość dla sprawcy, którego nie trzeba - choćby warunkowo - izolować od społeczeństwa. A contrario, przez powyższe rozumieć należy, iż w sytuacji, gdy kara grzywny lub kara ograniczenia wolności z jakichś względów nie spełniłaby zapobiegawczych i wychowawczych celów kary, Sąd mając na uwadze wszystkie okoliczności wymienione

w art. 53 kk winien wymierzyć sprawcy karę pozbawienia wolności.

Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy uznać należy, że wina oskarżonego oraz społeczna szkodliwość przypisanego mu czynu były na tyle znaczne, iż zaistniała konieczność wymierzenia mu kary pozbawienia wolności. Analizując tę problematykę nie należy bagatelizować, iż popełnienie przez oskarżonego czynu zabronionego nie miał charakteru incydentalnego. Wszakże uprzednie skazanie uległo już zatarciu, jednak podsądny popełnił nowy czyn w trakcie obowiązywania orzeczonego przez Sąd środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Pomimo swoich doświadczeń oskarżony zatem nie zreflektował się na tyle, by zmienić swoją postawę i stosować się do powszechnych, obowiązujących reguł. Wręcz przeciwnie – z premedytacją zbagatelizował on orzeczony względem niego wspomniany środek karny i ponownie pod wpływem alkoholu wsiadł do pojazdu i kierował nim na drodze publicznej. Jednocześnie, nie należy ignorować, iż swoim nieodpowiedzialnym zachowaniem M. M. dość realnie zagroził nie tylko swojemu bezpieczeństwu, ale też zdrowiu i życiu pozostałych uczestników ruchu drogowego. Co nie mniej istotne, wbrew odmiennym twierdzeniom apelacji, oskarżony jako osoba świadoma i dorosła winien zdawać sobie sprawę z negatywnych konsekwencji jazdy pod wpływem alkoholu. M. M. zatem nawet wypiłszy jedno piwo (co wobec przeprowadzonych badań na zawartość alkoholu jawi się jako zdecydowanie nieprzekonujące) winien powstrzymać się od kierowania pojazdem, bądź

ewentualnie zweryfikować swoją trzeźwość we własnym zakresie, przy użyciu stosownej aparatury. Nie należy bowiem ignorować, iż potencjalny sprawca tak naprawdę nigdy nie jest w stanie przewidzieć jak w danej sytuacji na jego organizm zareaguje na spożyty alkohol, nawet w konkretnej, sprawdzonej ilości. Jest to bowiem zależne od wielu zmiennych czynników, a nawet tzw. dyspozycji dnia. Niewątpliwie jednak oczywistym maluje się, iż zdolności do bezkolizyjnego, bezpiecznego prowadzenia pojazdu ulegają znacznej deformacji już wskutek spożycia niewielkiej ilości alkoholu, zaś wraz ze wzrostem jego stężenia we krwi niemalże całkowicie zanikają. Wreszcie, wspomnieć należy, jaki poważny problem stanowią aktualnie na drogach nietrzeźwi kierowcy. W ostatnich latach tego typu patologiczne zachowania mnożyły się, doprowadzając do coraz większej ilości, znamiennej w swych skutkach, wypadków. Dlatego też, tak w ocenie Sądu Rejonowego jak i Instancji Odwoławczej, zachowania tego rodzaju winny być piętnowane nie tylko w powszechnym odbiorze, ale także spotykać się z odpowiednią reakcją karną. Nietrzeźwy kierowca niewątpliwie stanowi zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego, a zdrowie i życie człowieka są wartościami najwyższymi, które bezwzględnie należy chronić.

Stąd, wnioskować należy, iż ujawnione okoliczności dotyczące osoby sprawcy nie uzasadniają przypuszczenia, iż M. M. z postulowanego przez obronę rozstrzygnięcia sprawy wyciągnąłby odpowiednie wnioski i w przyszłości

<p>przestrzegął porządku prawnego, a w szczególności nie popełnił ponownie przestępstwa. Co więcej - wyrażone w treści wniosku rozstrzygnięcie powodowałoby stan rażącej łagodności sankcji karnej i nie podziałałoby na oskarżonego hamująco, bowiem umocniłoby w nim przekonanie, iż tak naprawdę pozostaje on bezkarny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek obrońcy oskarżonego o zmianę k3walifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu M. M. a/ o, poprzez przyjęcie, iż dopuścił się on swoim działaniem przestępstwa z art. 178a § 1 kk i na tej podstawie wymierzenie mu kary samoistnej grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych po 20 złotych każda, świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej oraz orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, ewentualnie o zmianę wyroku w zakresie orzeczonej kary i wymierzenie M. M., przy zastosowaniu art. 37a kk, kary samoistnej grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności wywiedzonego zarzutu, na uwzględnienie nie zasłużył tak sformułowany wniosek apelacyjny.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 24 czerwca 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 713/20;</p>	
<p>Zwiążle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Wobec bezzasadności wywiedzionego zarzutu i przy jednoczesnym braku przesłanek podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, ażeby podjąć ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>Zwiążle o powodach zmiany</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk uznając, że w sprawie nie zachodzą podstawy do zwolnienia oskarżonego od ich zapłaty.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego;	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 24 czerwca 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 713/20 – w zakresie przyjętej kwalifikacji prawnej oraz wymierzonej kary;	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana